

gyvieji šaltiniai

2023/1 (101)

Apie tikrąjį vyriškumą

Gediminas Kapustavičius

**Kristaus prisikėlimas –
vienas geriausiai patvirtintų
įvykių istorijoje**

Josh McDowell

**Vyriškumo krizė:
kaip pasikeitė vyro įvaizdis**

Vakarų visuomenėje

Robertas Peteraitis

Kaina 0,60 Eur

Žurnalą leidžia

Misionieriškas labdaros fondas „Šviesa Rytuose“ nuo 1998 m. Išeina keturis kartus per metus. Reg. Nr.: 98–044. Tiražas 5000 egz.

Fondo valdybos pirmininkas

Zenonas Buivydas

Fondo valdytojas

Remigijus Jucevičius

Redaktorė

Lina Jurgaitienė

Redakcinė kolegija:

Irmantas Jakubonis,
Gediminas Kapustavičius,
Robertas Peteraitis,
Artūras Rulinskas

Kalbos redaktorė

Birutė Bikulčienė

Dizainerė

Rima Ramonienė

Fotografijos:

„Shutterstock“, „unsplash“

Spaudė

UAB „BALTO print“
Utenos g. 41A, Vilnius

Redakcija

Žurnalas GYVIEJI ŠALTINIAI
Pylimo g. 20-10
LT- 01118 Vilnius
Tel. 8 618 08200
el. paštas: gyviejisaltiniai@gmail.com
www.gyviejisaltiniai.lt

Žurnalo rėmėjai:

Sigitas Gideika ir Jakob Tielmann

Jūs taip pat galite prisidėti prie žurnalo platinimo ir jo tiražo augimo, pervedę savo auką į Misionieriško labdaros fondo „Šviesa Rytuose“ sąskaitą LT957300010129360165 banke AB „Swedbank“ Įmonės kodas 292014790

Straipsnių autoriai ne visada atspindi redakcijos požiūrį.

Brangūs mūsų žurnalo skaitytojai,

būkite pasveikinti sulaukę dar vieno pavasario, kurio tikriausiai visi vylėmės sulaukti! Nuoširdžiai AČIŪ nuostabiam Dievui už taiką ir ramybę mūsų žemei! Jis mus kviečia pasitikti naują viltį gyvenimui ir visada teikia jėgų kiekvienam geram darbui. Pasitinkame svarbiausią metų įvykį – Velykas, kurios kiekvienam primena, jog mūsų Gelbėtojas Kristus prisikėlė iš mirusiųjų ir šiandien yra gyvas. Jis laukia mūsų, ateinančių Jo ieškoti ir Jį atrasti.

Ir mums labai reikalingas prisikėlimas iš mūsų kasdinių rūpesčių, nevilties ir baimių, kurios apgaubia, kai nutolstame nuo Viešpaties apsaugos. Mums reikalinga nauja viltis, kuri stiprintų ir padėtų artėjant naujiems gyvenimo ir visų pasaulio tautų likimų išbandymams. Ir tai įmanoma tik Kristuje, kuris yra prisikėlimas ir gyvenimas. Kas Jį tiki, nors ir mirtų, bus gyvas!

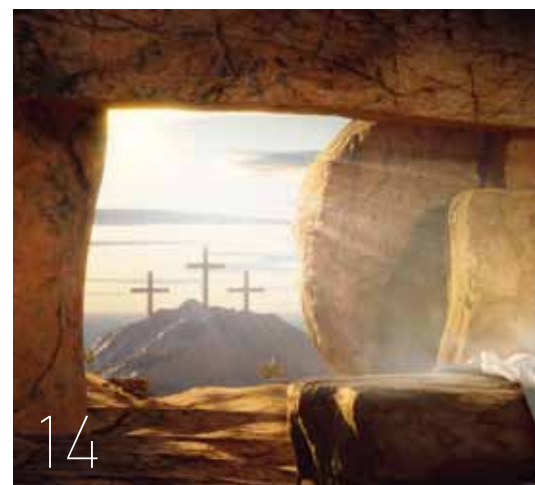
Dievo Žodis mus drąsina: „*Budėkite, tvirtai stovėkite tikėjime, elkitės vyriškai, būkite stiprūs!*“ (1 Korintiečiams 16, 13). Todėl pakilkime malda ir veiksmais, ištieskime sulinkusias nugaras, pakelkime akis į dangų, iš kur laukiame sugrįžtančio mūsų Viešpaties Jėzaus.

Pavasaris mūsų gyvenime teprasideda pasitikėjimu Dievo malone, ieškant Jo tiesos, atsiliepiant į Jo gerumą ir priimant Jo meilę. Kol dar galime, kol dar turime jėgų ir Jo nuostabios malonės laiką, dalinkimės Evangelijos žinia, prisidėkime ir palaikykime Gerosios naujienos skelbimą mūsų tautos žmonėms, prisilieskime prie kitų širdžių ir pakelkime jas naujai ateičiai Dievo šeimoje.

Su mūsų Viešpaties ir Gelbėtojo Jėzaus Kristaus
PRISIKĖLIMU!

*Žurnalo redakcinės kolegijos vardu
misionieriško labdaros fondo „Šviesa rytuose“
valdytojas Remigijus Jucevičius*

Turinys

- 2 Apie tikrąjį vyriškumą
Gediminas Kapustavičius
- 6 Išbandymus atlaikysime su Dievu!
Irmantas Jakubonis
- 10 Dievo planas vyriškumui
Brian Johnson
- 14 Kristaus prisikėlimas – vienas geriausiai patvirtintų įvykių istorijoje
Josh McDowell
- 17 Jaunuoli!
- 18 Inicijacija – tapti tikru vyru
Artūras Rulinskas
- 21 Vyriškumo krizė: kaip pasikeitė vyro įvaizdis Vakarų visuomenėje
Robertas Peteraitis
- 24 Ilga kelionė į save
Gediminas Kapustavičius
- 26 Žodis šiai dienai vyrams
Bob & Debby Gass
- 29 Poezija!
Linas Poniškaitis
- 30 Panašus į tikrą vyrą
Vitalijus Beconis
- 32 Kaip susitaikyti su Dievu?

Apie tikrąjį vyriškumą

Gediminas Kapustavičius

Kauno baptistų bendruomenės „Kristaus Misija“ pastorius

Ar savo aplinkoje pažįstate vyrų, kuriuos galėtumėte pavadinti tikrais vyrais? Kodėl? Kokiomis savybėmis turėtų pasižymėti tikras vyras? Priklausomai nuo laikmečio, kultūros ir pasaulėžiūros vyriškumo samprata kito. Ar esami vyriškumo „standartai“ dera su Kūrėjo numatyto vyro etalonu? Dievas ir šiandien ieško vyrų, kurie atitinka Jo širdies lūkesčius: **Viešpats surado VYRĄ PAGAL SAVO ŠIRDĮ ir paskyrė jį vadu savo tautai (1 Samuelio 13, 14).**

Tikras vyras nusilenkia Dievo valiai suprasdamas, kad Jis valdo mūsų gyvenimus ir yra numatęs mums nuostabių dalykų.

Sumanymus jūsų gerovei, o ne nelaimėms, ir ateitį su viltimi (Jeremijo 29, 11).

Jėzus buvo nuolankus ne tik Dievo, bet ir žmonių atžvilgiu: *Jis nešūkaus ir nepakels balso; jo balso nesigirdės gatvėse. Jis nenulauš įlūžusios nendrės ir neužgesins gruzdančio dagčio (Izaijo 42, 2–3).* Jėzaus charakteris persmelktas paprastumo, kuklumo ir ypatingo jautrumo kiekvienam sutiktam žmogui. Deja, labai dažnai vyrai elgiasi visiškai priešingai, norėdami atkreipti į save dėmesį jie išžūliai ir arogantiškai elgiasi gatvėse, namuose, darbovietėse, bažnyčiose ir visur kitur. Matyt, toks „vyriškumo“ supratimas: ambicingas, išdidus, savimi pasitikintis, nuo nieko nepriklausomas ir niekam nenusileidžiantis „supervyras“, bet kokia kaina ir bet kokiomis priemonėmis kovojantis už savo laimę po saule ir nustumiantis į šalį ar sutraiškantis bet kurį, pasipainiojusį po kojomis ar stojusį skersai kelio.

Tačiau visa tai netikra. Daugelis apsimeta ir tik vaizduoja „kietus“ vyrus nevykusiai bandydami paslėpti savo baimes, žaizdas ir nepasitikėjimą savimi. Nuolankumas yra arogancijos ir agresyvumo priešingybė. Nuolankus žmogus geba realiai vertinti savo galimybes, moka priimti savo teigiamas bei neigiamas savybes. Nuolankumas įgalina gerbti kitus žmones, nepavydėti ir nelaikyti pykčio, net jei kiti su tavimi elgėsi ne visai teisingai. Iš šalies gali atrodyti, kad nuolankus žmogus yra silpnas, nes jis nekovoja dėl pripažinimo ar geresnės padėties visuomenėje, tačiau tai netiesa, nuolankumas

Kokios vyro savybės patinka Dievui? Biblijoje gausu tikrų vyrų, kuriuos Dievas naudojo ir laimino, tačiau, be jokios abejonės, tobuliausias vyriškumo pavyzdys atsiskleidė Jėzaus Kristaus asmenyje: *Dievas buvo apreikštas kūne (1 Timotiejui 3, 16).* Kitaip tariant, pats Dievas apsigyveno vyro kūne ir pademonstravo vyriškumo etaloną. Jėzus – tikro Dievo ir tikro vyro atvaizdas. Jo gyvenimas įkūnijo tikrą vyriškumą. Galėtume sudaryti ilgą sąrašą savybių, kurias Jėzus įkūnijo vyro charakteryje, tačiau trys bruožai, kuriuos atskleidžia pasirinkta Rašto ištrauka (Izaijo 42, 1–7), verti ypatingo dėmesio, kadangi, mano manymu, būtent jų stokoja šiuolaikinis „vyriškumas“.

1. Tikras vyras yra nuolankus. Nuolankumas pirmiausiai pražysta atsidavimu Dievui: *Štai MANO TARNAS, kurį palaikau, mano išrinktasis, kurį pamėgau (Izaijo 42, 1).* Jėzus – Dievo Sūnus, bet drauge ir atsidavęs tarnas, visuomet vykdamas savo Tėvo valią: *Sūnus nieko negali daryti iš savęs, o vien tai, ką mato darant Tėvą; nes ką Jisai daro, lygiai daro ir Sūnus (Jono 5, 19). Tėbūna ne mano, bet Tavo valia! (Luko 22, 42). Ne kaip Aš noriu, bet kaip Tu! (Mato 26, 39).*

Deja, šiuolaikinis „vyriškumas“ praktiškai eliminuoja Dievą iš vyro gyvenimo: pasitikėk savo jėgomis, būk nuo nieko nepriklausomas, įgyvendink visus savo norus, būk savo laimės kalvis ir likimo šeimininkas. Tačiau toks kelias veda į aklavietę. Anksčiau ar vėliau teks skaudžiai nusivilti, kadangi joks vyras be Dievo neišstovės. Gaila, bet daugelis šią nuolankumo pamoką išmokstame sunkiuoju būdu, kai tenka paragauti kiaulių jovalo ar kaip reikiant pasivilioti purve: *Tada susiprotėjęs jis tarė: ‘Kiek mano tėvo samdinių apščiai turi duonos, o aš čia mirštu iš bado! Kelsiuos, eisiu pas tėvą ir sakysiu: ‘Tėve, nusidėjau dangui ir tau. Nesu vertas vadintis tavo sūnumi. Priimk mane bent samdiniu!’ (Luko 15, 17–19).*

Tikras vyras nusilenkia Dievo valiai suprasdamas, kad Jis valdo mūsų gyvenimus ir yra numatęs mums nuostabių dalykų: *Aš žinau, kokius sumanymus turiu dėl jūsų, – sako Viešpats. –*

Tikras vyras yra atsakingas už savo žodžius, veiksmus ir darbus, tačiau nevengia prisiimti atsakomybės ir už kitus žmones: už savo šeimą, vaikus, bažnyčią, šalį.

nėra silpnumas ar nuolaidžiavimas, bet valdoma galia. Jėzus – ryškiausias valdomos galios pavyzdys. Jis visada valdydavo situaciją, net kai būdavo užgauliojamas ar patirdavo smurtą. Jis savo valia leido kareiviams Jį mušti, žeminti ir nukryžiuoti. Jie neatėmė Jo gyvybės – Jis ją atidavė. *Būkite tokio nusistatymo kaip Kristus Jėzus, kuris, esybe būdamas Dievas, nesilaikė pasiglemžęs savo lygybės su Dievu, bet apiplėšė save ir esybe tapo tarnu ir panašus į žmones. Ir išore tapęs kaip žmogus, Jis nusizėmino, tapdamas paklusnus iki mirties, iki kryžiaus mirties (Filipiečiams 2, 5–8).*

Tikras vyras nusilenkia Dievo autoritetui, atsiduoda Jo valdžiai ir valiai. Tikras vyras pripažįsta savo klaidas, silpnybes ir trūkumus, todėl nuolankiai siekia Dievo artybės ir pagalbos. Tikras vyras nesipuikuoja, neniekina ir nežemina kitų, pagarbiai ir oriai elgiasi su visais žmonėmis. Tokius vyrus Dievas gerbia, palaiko, laimina ir naudoja. Būtent tokių, tikrų vyrų – ne apsimetėlių – reikia visuomenei.

2. Tikras vyras yra atsakingas. Jėzus ne tik nusilenkė Dievo valiai, bet ir prisiėmė atsakomybę ją įgyvendinti: *Aš suteikiu jam savo dvasią, JIS ĮGYVENDINS TEISINGUMĄ pagonyse“ (Izaijo 42, 1), JIS ĮVYKDYS TEISINGUMĄ IKI GALO (Izaijo 42, 3). Jėzus paliko Tėvo namus, dangišką šlovę ir atėjo į žemę ieškoti ir gelbėti pražuvusių žmonių. Jėzus prisiėmė atsakomybę už žmonijos išvadavimą iš nuodėmės pančių: Kad atvertum akis akliems, išvestum iš kalėjimo belaisvius, sėdinčius tamsiuose kalėjimuose (Izaijo 42, 7). Ir Jis sėkmingai šią užduotį įvykdė: ATLIKAU DARBĄ,*

*kurį buvai man davęs nuveikti (Jono 17, 4). Savo kančia ir mirtimi sumokėjęs už mūsų nuodėmes Jėzus tarė: ATLIKTA (Jono 19, 30). Beje, kodėl karalius Dovydas vadinamas vyru pagal Dievo širdį? *Radau Dovydą, Jesės sūnų, VYRĄ PAGAL SAVO širdį, kuris įvykdys visus MANO NORUS (Apaštalų darbų 13, 22). Dovydo širdis buvo nuolanki. Dievo norai Dovydui buvo svarbesni už jo paties norus. Kita vertus, Dovydas prisiėmė atsakomybę įgyvendinti Dievo užduotis: VYRĄ PAGAL SAVO širdį, kuris ĮVYKDYS visus mano norus (Apaštalų darbų 13, 22). Dovydas prisiėmė atsakomybę už Izraelio tautą, tapo karaliumi ir valdė šalį 40 metų. Prisiėmė atsakomybę už Dievo Žodžio skelbimą ir Dievo šlovinimą, parašė daugumą psalmių – poezijos ir muzikos kūrinių, kurie tapo Biblijos dalimi. Prisiėmė atsakomybę už būsimą Dievo šventyklą, paruošdamas jai vietą, projektą bei medžiagas ir t. t.**

Tikras vyras yra atsakingas už savo žodžius, veiksmus ir darbus, tačiau nevengia prisiimti atsakomybės ir už kitus žmones: už savo šeimą, vaikus, bažnyčią, šalį. Dievas numatė vyrui vadovo vaidmenį ir tikisi, kad mes išsipareigosime būti Jo atstovais: *Aš girdėjau Viešpaties balsą. Jis klausė: „Ką man pasiūsti? Kas eis už mus?“ (Izaijo 6, 8).*

Kas kurs dievobaimingas šeimas? Kas melsis už savo žmonas ir vaikus? Kas mokys juos Dievo Žodžio ir bus pavyzdžiu sekant Kristumi? Kas skelbs Evangeliją pražuvusiems? Kas vyks į misijas ir kurs naujas bažnyčias? Kas bus pastoriais, misionieriais, pamokslininkais, diakonais, Biblijos mokytojais? Kas giedos ir muzikuos? Kas kurs giesmes ir rašys krikščionišką litera-

tūrą? Kas vadovaus įvairiems tarnavimams ir projektams?

Tikras vyras imasi atsakomybės: *Aš atsiliepiu: „Aš čia, siųsk mane! (Izaijo 6, 8). Deja, daugelis vyrų nenori ar bijo rimtai išsipareigoti: Viešpatie, siųsk ką nors kitą! (Išėjimo 4, 13). Jei nuolankūs ir dievobaimingi vyrai bus pasyvūs ir nesiims atsakomybės už savo šeimas, bažnyčias ar šalį, blogio jėgos nesnaudžia, jos itin agresyvios ir tikrai puls, kad sugriautų tai, kas jums brangu: Būkite blaivūs ir budrūs, nes jūsų priešas velnias slankioja aplinkui kaip riaumojantis liūtas, tykodamas kurį nors praryti (1 Petro 5, 8).*

3. Tikras vyras yra atkaklus. Atkaklumas yra charakterio savybė, atskleidžianti žmogaus gebėjimą nepaliojama ir nenukrypstamai siekti užsibrėžto tikslo, įveikiant visas kliūtis, sunkumus ir nesėkmes. Tikras vyras ištveria sunkumus, nepalūžta ir nepasiduoda, jis eina iki galo. Jėzus ištverė neapsakomą priešišumą, skausmą, paniekinimą, tačiau nepasidavė: *Jis NEPAILS IR NENUSIVILS, KOL ĮGYVENDINS teisingumą žemėje, ir visi kraštai lauks jo įstatymo (Izaijo 42, 4).*

Deja, daugelis vyrų, net ir tų, kurie prisiima atsakomybę, laikui bėgant ar iškilus sunkumams pasitraukia. Palieka savo šeimą. Apleidžia tarnavimą. Nelanko bažnyčios. Pasitraukia iš pareigų. Meta darbą ar mokslą. Kodėl taip nutinka? Stinga ištvermės ir atkaklumo: *Taip, reikia jums ištvermės, kad, įvykdę Dievo valią, gautumėte, kas pažadėta (Hebrajams 10, 36). Kelią tikslo link mums dažnai pastoja įvairios kliūtys ar mūsų pačių padarytos klaidos. Ne visada lengva atsikelti skaudžiai nugriuvus. Atrodo, jog*

sunkumai neįveikiami, klaidos nepataisomos, žaizdos nepagydomos ir tikslai nepasiekiami.

Galbūt jaučiamės sugniuždyti, bejėgiai ir nevykėliai, tačiau Dievas ragina mus nenuleisti rankų, nepasiduoti, keltis, bandyti iš naujo ir toliau siekti savo gyvenimo tikslo: *Teisusis septynis kartus krinta ir vėl atsikelia (Patarlių 24, 16). Nepavarkime daryti gera, nes savo metu pjausime derlių, jei nepailsime“ (Galatams 6, 9). Kas benutiktų, niekada nepasiduok, kelkis ir eik toliau, bandyk dar kartą – ir tau pasiseks. Tomas Edisonas pasakė: „Daugelis žmonių, kurių gyvenimai nenusisekė, net neįsivaizduoja, kaip arti sėkmės jie buvo tą akimirką, kai pasidavė“. Tikri vyrai ištveria visus išbandymus, taip jie užsigrūdina ir tampa dar stipresni.*

Vyriškumas yra kelionė ir procesas. Vyrais tampa sekant tikro vyro – Jėzaus Kristaus pėdomis: *Jei kas nori eiti paskui mane, teišsižada pats savęs, teima savo kryžių ir teseka manimi (Mato 16, 24). Kodėl daugelis vyrų stokoja nuolankumo, atsakomybės ar atkaklumo? Jie yra berniukai vyrų kūnuose. Jie dar netapo tikrais vyrais. Esi tikras vyras ar tik berniukas vyro kūne? Pasitikrink:*

- Vyras elgiasi santūriai, berniukas linkęs pasigirti.
- Vyras susivaldo, berniukas skuba ir karščiuojasi.
- Vyras rūpinasi kitais, berniukas ieško savo naudos.
- Vyras prisiima atsakomybę, berniukas vengia jos.
- Vyras laikosi įsitikinimų, berniukas seka minią.
- Vyras ištveria sunkumus, berniukas palūžta.

Išbandymus atlaikysime su Dievu!

Irmantas Jakubonis

Ekumeninės sielovados bendruomenė
„Kelionė“

Išbandymai yra neišvengiama gyvenimo ir mūsų tikėjimo kelionės dalis. Kai kuriuos praeiname, kai kuriuose suklumpame ir patiriame nesėkmę. Nors ir žinodami apaštalo Jokūbo paraginimą visokius išmėginimus laikyti „tikru džiaugsmu“ (plg. Jokūbo 1, 2), vargu, ar jaučiamės pakiliai. Nesėkmės, suklupimai ir nuodėmės aiškiai parodys, kad patys iš savęs negalime išsilaikyti nei tikėjime, nei šventume.

Ar galime tokiose situacijose, kai neišlaikome išbandymų ar esame spaudžiami patirti nesėkmę, atrasti ką nors pozityvaus?

Simonai, Simonai! Štai šėtonas pareikalavo persijoti jus tarsi kviečius. (Luko 22, 31)

Jeruzalėje tirštėja tamsa, prasideda paskutinė Jėzaus žemiškojo gyvenimo naktis. Savo tarnystės metu Jis skelbė Gerąją naujieną, gydė ligonius, grąžino akliesiems regėjimą, vadavo prislėgtuosius (plg. Luko 4), prikeldavo mirusiuosius, kovojo su tamsos jėgomis. O tą naktį visa jėga atsiskleis dvasinės blogio jėgos, „kunigaikštystės“, „tamsybių pasaulio valdovai“ (plg. Efeziečiams 6, 12). Praėjo kuris laikas nuo jų susitikimo dykumoje Jėzaus tarnystės pradžioje, kai *velnias atitraukė nuo jo iki laiko* (Luko 4, 13). Tuo metu Jėzus laimėjo pergalę, tačiau dabar Jo laukia galutinis mūšis. Atėjo tamsybių siautėjimo valanda (plg. Luko 22, 52).

Evangelistas Lukas aiškiausiai aprašo šėtono planą sunaikinti Jėzų: Velykų šventę kaip aplinkybę, Judą kaip įrankį, susibūrusią minią ir žydų vadovus kaip sąmokslininkus, o šėtoną

kaip varomąją jėgą... Ir ne tik tai – matome ir kitą „medalio pusę“ – Jėzus nebuvo bejėgiška šių jėgų marionetė ar auka. Jėzus *eina, kaip jam nustatyta* (Luko 22, 21) – vykdo savo planą, kurio nepajėgūs sutrikdyti jokie žmonių ar kitų galybių planai.

Jėzus bando išaiškinti tai mokiniams (plg. Luko 22, 31–34): šėtonas nori atskirti nuo Jo ne tik Judą, bet ir juos visus. Judas jau pasidavė – šėtonas įėjo į Judą (Luko 22, 3), o dėl kitų – nors Simonas neišlaikys šios kovos (išsižadės Jėzaus mokinio vardo) – visgi Jėzus turi galią susigrąžinti tą suklupusį, išbandymo neišlaikiusį mylimą mokinį. O per jį sugrąžins ir kitus.

Simonai, Simonai! – Jėzus vadina apaštalą vardu, kurį jis turėjo nuo gimimo, taip dar labiau sustiprindamas įspėjimą Petriui, kad šis nepasitikėtų savo užsidegimu ir jėgomis. Vardo kartojimas taip pat turėjo atkreipti apaštalo ir kitų mokinių dėmesį, kad įspėjimas rimtas.

Šėtonas savavališkai, be Dievo leidimo, niekam negali pakenkti. Tačiau jis pareikalavo – primygtinai prašė ir gavo sutikimą, kad mokinių ištikimybė Dievui, tikėjimo tvirtumas būtų patvirtintas ir įrodytas praktiškai – ne svajo-

Jėzus eina, kaip jam nustatyta (Luko 22, 21) – vykdo savo planą, kurio nepajėgūs sutrikdyti jokie žmonių ar kitų galybių planai.

nių, o „mūšio lauke“. *Persijoti jus tarsi kviečius* (Luko 22, 31) – įtaigus sunkaus išbandymo apibūdinimas. Kviečiai siojami, kratomi pirmyn ir atgal judinant sietą, kad būtų pašalintos priemaišos. Mokiniai, siojami negailestingos rankos, bus artėjančių įvykių sujudinti, patirs sumaištį ir sukrėtimą. Sielų priešas tikisi, kad

Gerai norai,
pasiryžimas
eiti su Jėzumi
ir į kalėjimą,
ir į mirtį ne
visuomet
lemia teigiamą
rezultatą.

neliks nė vieno tikro grūdo, visi taps priemaišomis, pluošteliais, dulkėmis, pelais...

Bet aš meldžiuosi už tave, kad tavasis tikėjimas nesusvyruotų; o tu sutvirtėjęs stiprink brolius! (Luko 22, 32)

Petro situacija dėl per didelio pasitikėjimo savo jėgomis (ir pripažinkime, tam tikros arogancijos) buvo pavojingesnė už kitų mokinių padėtį; tas, kuris svajojo ir veržėsi būti pirmas tvirtybės pavyzdys, niekada nemanė, kad taps pirmu silpnumo pavyzdžiu... Gerai norai, pasiryžimas eiti su Jėzumi ir į kalėjimą, ir į mirtį ne visuomet lemia teigiamą rezultatą.

Visų mūsų gerai norai vienaip ar kitaip išbandomi. Pernelyg didelis pasitikėjimas savimi, savo charakterio tvirtumu retai duoda gerų vaisių. Jei sakome: „To aš niekuomet nedarysiu, tik jau ne aš“, būtent to ir turime pasisaugoti. Mūsų priešas yra gudrus ir sumanus – visuomet puola ten, kur manome, kad esame saugūs, kur visiškai savimi pasitikime, nes būtent ten esame mažiausiai pasirengę priešintis.

Aš meldžiuosi už tave – nuostabūs žodžiai! Jėzus pasakė ir dar kai ką svarbaus (tikiu, kad šis pažadas palaikė Petrą): kai sutvirtėsi, sti-

prink savo brolius. Tarsi išankstinė paguoda, tarsi Jėzus sakytų: „Meldžiu už tave, žinau, kad neišlaikysi ir išsižadėsi manęs (ne vieną, bet tris kartus), bet atgailausi ir karčiai verksi. Tačiau tada, kai priimsi mano malonę ir atsigausi, galėsi padėti broliams, kurie patyrė tą patį, ką ir tu“. Sutikite, kad sunkiai galime iš tikrųjų padėti ar suprasti kitą situacijoje, kurioje patys nesame buvę, jei nesame perėję panašių išbandymų, klampių liūdesio slėnių, gėdos bedugnių... Tik apie Jėzų sakoma, tik Jam įmanoma: *Pats iškentęs gundymus, jis gali padėti tiems, kurie yra gundomi* (Hebrajams 2, 18). Taigi patyrę pralaimėjimą ar nesėkmę ne tik kai nors prarandame, bet turime galimybę įgyti ką nors pozityvaus – galimybę padėti, užjausti, suprasti ir stiprinti kitą.

Visgi Petro garbei reikia paminėti, kad jis išdrįso sekti (nors ir iš tolo) paskui Jėzų į vyriausiojo kunigo rūmų kiemą. Ir rizikavo labiau nei kiti, nes tai jis *ištiko vyriausiojo kunigo tarną ir nukirto jam dešinę ausį* (Jono 18, 10). Visgi jo ryžtas nuvedė ten, kur žmogiška drąsa neišlaiko išmėginimo. Drąsų visada pasitiks didesnis pavojus nei tą, kuris ieško ramaus saugumo. Manau, geriau „kristi“ vykdant kilnų reikalą, negu atsitraukti net nepabandžius...

Simonai, Jono sūnau, ar myli mane labiau negu šitie? (Jono 21, 15)

Patirta nesėkmė ir gėdingas kritimas atveda mus (jei leidžiamės vedami) ne prie pasmerkimo, o prie atstatymo malonės.

Patirta nesėkmė ir gėdingas kritimas atveda mus (jei leidžiamės vedami) ne prie pasmerkimo, o prie atstatymo malonės. Savigrauža, bandymas išpirkti kaltę gerais darbais niekada nebuvo ir netaps mus ir santykį su Dievu atstatančia jėga. Jėzus tris kartus (būtent tiek kartų, kiek Petras Jo išsižadėjo) klausia Petro, „ar myli mane“. Tikiu, jog tai ir yra svarbiausias klausimas kiekvienam iš mūsų. Meilė neverčia susigūžti baimėje, ir Petras nuolankiai atsako: *tu viską žinai. Tu žinai, kad tave myliu* (Jono 21, 15).

Dievas yra meilė (1 Jono 4, 16) ir ta Meilė daro viską, kad mus išgelbėtų. Meilė pati ieško mūsų ir trokšta mums atleisti. Ji išbėga pasitikti tam, kad apkabintų, priglautų, atstatytų ir sužadintų troškimą eiti į gyvenimą. Meilė nesiekia pataisyti ar pagerinti, Ji perkeičia.

Šių kelių faktų šviesoje apsvaistyme išbandymų „anatomiją“ ir pabandykime atrasti tai, kas palaikytų mus tikėjimo kelionėje.

- Niekas nevyksta be Dievo žinios. Net mūsų sielų priešas negali elgtis kaip nori – jam reikia Dievo leidimo.
- Petro, o taip pat ir mūsų, nesėkmė išbandymuose neatskiria mūsų nuo Dievo, nepanaikina Jo malonės ir išganymo plano.
- Išbandymai turi prasmę, jų paskirtis – išgryninti, sutvirtinti mūsų pasitikėjimą Dievu, Jo malone ir galia.
- „Aš meldžiuosi už tave“ – nuostabūs žodžiai! Jeigu Jėzus tai darė dėl Petro, tai daro dėl visų mūsų.
- Dievas iš anksto žino mūsų nesėkmes ar suklupimus. Todėl Jis gali tai panaudoti tiek mūsų, tiek kitų statydinimui.
- Petro išdavystė, nuopuolis sudavė mirtiną smūgį jo išdidumui ir arogancijai.
- Dievas žinojo, kad Petras suklups, kad pasidarbavo Gundytojas, ir visgi pats Petras išsižadėjo Jėzaus. Mes patys atsakingi už savo pasirinkimus ir veiksmus.
- Petras suklupo, bet buvo atstatytas taip, kad galėjo stiprinti kitus. Pasididžiavimas savimi ir savo moralumu neleidžia likti nuolankiam.

Ir priešingai, pasididžiavimas Dievu leidžia išlikti nuolankume ir trokšti to paties kitam.

- Kai atsiveria ne visai smagi tiesa, kai griūna gražios iliuzijos apie save, išlieka vienintelė tiesa, kad būsime išgelbėti vien tik Jo malone.
- Nuodėmė visuomet turės skaudžių pasekmių, bet turime išlaikyti pasitikėjimą Dievu.
- Turime blaiviai mąstyti apie save. Esame ne ką pranašesni už Petrą. Tiek Raštas, tiek mūsų gyvenimo praktika sekant Kristumi turi parodyti, kad neįmanoma išstovėti savo jėgomis. Nors esame mirę nuodėmei (Romiečiams 6, 2), ir įtikėję gavome naują prigimtį, dvasios pradmenis (Romiečiams 8, 23), visgi neišvengsime suklupimų. Mirtis nuodėmei nėra neįtraukta nuodėmingiems polinkiams, o labiau nuodėmingos prigimties „nuvertimas nuo sosto“ – ji netenka tos absoliučios galios, kurią mums turėjo. Konfliktas tarp nauja ir sena išlieka – mes esame kovos lauke. Todėl ir esame raginami kabintis į malonę, ryžtis kasdien mirti sau (1 Korintiečiams 15, 31), nebedaryti nuodėmių (1 Korintiečiams 15, 34), priešintis velniui (Jokūbo 4, 7).
- Mūsų vidinis perkeitimas vyks visą mūsų gyvenimo kelionę. Kaip rašo apaštalas Jonas: „*Mylimieji, dabar mes esame Dievo vaikai, bet dar nepasirodė, kas būsime. Mes žinome, kad, kai Jis pasirodys, būsime panašūs į Jį, nes matysime Jį tokį, koks Jis yra* (1 Jono 3, 2).

Dievo planas vyriškumui

Brian Johnson

Pasaulyje yra daug vyrų, bet skirtumas tarp buvimo vyru ir buvimo DIEVO vyru – didelis. Be dieviškų vyrų įtakos žlunga šeimos, bažnyčios ir bendruomenės. Tą įrodo vaikai, augantys be tėvų namuose, iširusios šeimos, vyrų lyderių trūkumas tarnystėse.

Ar prisimenate, ko Dievas klausė sode po to, kai Adomas ir Ieva nusidėjo? *Viešpats Dievas pašaukė Adomą: „Kur tu esi?“* (Pradžios 3, 9). Jei Dievas negalėjo rasti Adomo sode, nesistebėkite ir jūs, kai negalite rasti vyro. Kur šiandien yra DIEVO žmogus?

Iš Dievo klausimo Adomui matome, kad Dievas laikė jį atsakingu už įvykusių nuodėmę, nors Ieva buvo apgauta pirmoji. Dievas neklausė: „Ieva, kur tu esi?“. Jis neklausė: „Adomai ir Ieva, kur jūs abu esate?“. Dievas kreipėsi į Adomą. Kodėl? Nes būtent jį Dievas laikė atsakingą už tai, kas įvyko.

Trečioji komanda

Dauguma vyrų tikriausiai turi mėgstamą krepšinio komandą, vaikystėje žaidė krepšinį ir žiūri jį suaugę. Per kiekvienas rungtynes aikštelėje žaidžia trys komandos. Šeiminių komanda, svečių komanda (paprastai tai būna priešai, įsiveržiantys į šeiminių komandos teritoriją). Žaidimo metu aikštelėje vyksta kova. Tikriausiai mūšis taptų labai negražus, jei aikštelėje nebūtų trečiosios komandos. Kas ta trečioji komanda? Juk tai teisėjai! Šie vyrai stovi apsupti konflikto ir chaoso, kad įvestų ten tvarką. Jų darbas – valdyti konfliktą.

Dievas taip pat turi trečią komandą: *trečioji Dievo komanda yra grupė žmonių, kurių užduotis – atstovauti Jam ir Jo karalystei čia, žemėje*. Teisėjo pareiga – užtikrinti, kad žaidimas būtų žaidžiamas sąžiningai. Nesvarbu, kiek žaidėjai ar treneris verkia, kaip garsiai rėkia sirgaliai, ar ką teisėjas asmeniškai mano apie situaciją. Jų pareiga – visiškai sąžiningai vykdyti visas aiškiai užrašytas žaidimo taisykles.

Dievas turi karalystę, Jis turi Knygą ir Jo komanda turi tvarkyti gyvenimą pagal tą knygą, kurią Jis mums davė. Jei teisėjai neatliks savo darbo arba blogai jį atliks, kils chaosas. Šiandien gyvename padrikame pasaulyje ir pagrindinė to priežastis ta, kad mums trūksta teisėjų (dievobaimingų vyrų). Dėl šio trūkumo visoje mūsų žemėje kyla skausmo ir kančių.

Šiuolaikinėje kultūroje trokštama vyrų, kurie gyvena čia, žemėje, bet gyvenimo nurodymus

Dievas kreipėsi į Adomą. Kodėl? Nes būtent jį Dievas laikė atsakingą už tai, kas įvyko.

gauna iš Dievo. Vaikai trokšta dievobaimingų tėvų. Vienišos moterys ieško dievobaimingo vyro, už kurio galėtų ištekti – vyro, kuris prisiimtų atsakomybę už šeimą, jai vadovautų ir aprūpintų.

Dievobaimingų vyrų šauksmas sklinda iš mūsų kultūros, pačių vyrų ir visagalio Dievo. Ezekielio 22, 30 skaitome: *Aš ieškojau tarp jų žmogaus, kuris pastatytų sieną ir stotųsi*

spragoje tarp manęs ir mano tautos, kad jos nesunaikinčiau, bet nė vieno neradau. Jei Dievas būtų galėjęs rasti tokį žmogų, Jam nebūtų reikėję naikinti krašto. Jis galėjo rasti vyrų, tačiau negalėjo rasti dievobaimingų vyrų. Tai svarbus skirtumas.

Istorija liudija, kad Dievui dažnai būdavo sunku surasti dievobaimingų vyrų. Izaijo 3, 12 skaitome: *Mano tauta! Vaikai juos spaudžia, moterys jiems viešpatauja. O mano tauta! Tavo vedliai tave suvedžioja ir veda klaidingu taku.* Šioje eilutėje parodyta, kaip sunaikinama kultūra, kai nėra dievobaimingų vyrų ir vadovų. Kai jų nėra, o vaikai ir šeima skendi chaose, vadovauti turi žmonos ir moterys. Tačiau tai nėra Dievo norimas planas – tai dievobaimingų vyrų trūkumo rezultatas.

Kas yra dievobaimingas vyras?

Skaitydami Pradžios knygą matome pirmojo žmogaus sukūrimą. Adomas yra žmogaus prototipas. Jį sukūrė tobulas Dievas tobuloje aplinkoje. Adomas buvo tobulas žmogus, toks, kokį Dievas numatė. Įdomu pastebėti, kad antrajame kūrimo skyriuje matome kai ką įdomaus, ko nematome pirmajame skyriuje. Pirmajame skyriuje daug kartų skaitome: „Dievas tarė...“. Tas žodis, reiškiantis Dievą, yra *Elohim* – tai reiškia „galingasis Dievas“. Tas, kuris turi galią kurti. Jis yra visagalis ir gali ką nors sukurti iš nieko. Jam tereikia ištarti žodį – Jis visagalis! Antrame skyriuje, kai Dievas pradeda kalbėtis su Adomu,

ne kartą pamatysime žodžius „VIEŠPATS Dievas“. Pradžios 2, 7–10; 15–16; 18: *Ir Viešpats Dievas padarė žmogų iš žemės dulkių ir įkvėpė į jo šnerves gyvybės kvapą. Taip žmogus tapo gyva siela. Viešpats Dievas sukūrė sodą Edene rytuose ir ten apgyvendino žmogų, kurį buvo sutvėręs. Viešpats Dievas išaugino iš žemės visokių medžių, gražių pasižiūrėti ir nešančių gerus vaisius maistui; taip pat gyvybės medį sodo viduryje ir medį pažinimo gero ir blogo <...> Ir paėmė Viešpats Dievas žmogų ir apgyvendino jį Edeno sode, kad žmogus jį įdirbtų ir prižiūrėtų. Viešpats Dievas įsakė žmogui: „Nuo kiekvieno sodo medžio tau leista valgyti <...> Viešpats Dievas tarė: „Negerai žmogui būti vienam. Aš padarysiu jam tinkamą padėjėją“.*

Kalbėdami apie dievobaimingą žmogų omenyje turime ne tik žmogų, kuris tiesiog tiki Dievu, bet žmogų, kuris tiki Dievu, ir tas Dievas taip pat yra jo Viešpats. Jis yra Dievas, visais atžvilgiais prižiūrintis jo gyvenimo reikalus. Dievobaimingas žmogus – tas, kuris išmoko gyventi vadovaudamasis Jėzaus Kristaus valdžia. Jis yra Jam visiškai atsidavęs.

Viena iš didžiausių ištraukų, kalbančių apie vyrus, yra Išėjimo knygoje: *Tris kartus per metus visi tavo vyrai privalo pasirodyti Viešpaties, Izraelio Dievo, akivaizdoje. Aš išvysiu tautas prieš tave ir išplėsiu tavo krašto ribas; niekas nepuls tavo žemių, tau išėjus pasirodyti tris kartus per metus Viešpaties, tavo Dievo, akivaizdoje (Išėjimo 34, 23–24).*

Dievobaimingo vyro tikslas – įgyvendinti Dievo taisykles, esančias Jo Knygoje, o ne kurti savo taisykles.

Pagalvokite apie tai: visi vyrai paliktų savo namus ir tris kartus per metus eitų susitikti su Dievu. Nei kariuomenės, nei policijos, nei vyriškų darbų. Gamyba sustotų. Moterys ir mergaitės liktų vienos namuose, o vyrai ir berniukai būtų išvykę. Dievas sakė dėl nieko nesijaudinti ir sakė, kad Jis pasirūpins visais krašte, kol visi vyrai ir berniukai susitiks su Juo.

Kodėl Dievas kvietė visus vyrus susitikti? Dievas kvietė tautos vyrus ir berniukus susitikti su Juo, kad duotų jiems nurodymus, o kol jie tai darė, Dievas sakė, kad viskuo pasirūpins. Grįžus namo jiems viskas bus geriau, nes jie šiuos tris kartus per metus skyrė laiko susitikti su Dievu.

Šiandien dauguma vyrų vengia Dievo ir apleidžia Jį. Dievas nėra jų gyvenimo Viešpats ir jie neleidžia Jam nurodyti, ką jiems daryti. Dabar savo krašte ir bažnyčiose turime krizę, nes trūksta DIEVOTŲ vyrų. Iš dalies taip gali būti dėl to, kad vyrai nemėgsta, kai kas nors jiems sako, ką daryti (įskaitant ir Dievą). Jie nori visas problemas išspręsti savo jėgomis ir išmintimi be Dievo.

Kai Dievas sukūrė Adomą, Ieva dar nebuvo sukurta. Adomas buvo pirmas. Didžiojoje Pradžios knygos antrojo skyriaus dalyje moters nėra. Prieš sukurdamas moterį Dievas turi reikalų su vyru. Kodėl? Todėl, kad jei Dievas nesugebės tinkamai atkreipti vyro dėmesio, vyras sugadins moterį, kai ji ateis į jo gyvenimą. *Moteris yra veidrodis, leidžiantis vyrui sužinoti, kaip atrodo jo paties paklusnumas Dievui.*

Jei jūsų santykiuose kyla problemų dėl to, kad žmona jums nepaklūsta, jums reikia pažvelgti į

savo paties paklusnumą Dievui. Ji taip elgiasi su jumis dėl to, kad jūs panašiai elgiatės su Dievu. Jums nepatinka žmona, kuri nepaklūsta, lygiai taip pat kaip Dievui nepatinka, kai jūs gyvenime Jam nepaklūstate.

Dievoto vyro užduotis

Dievobaimingo vyro tikslas – įgyvendinti Dievo taisykles, esančias Jo Knygoje, o ne kurti savo taisykles. Kai žmogus atsiduoda Dievo valdžiai, visas jo gyvenimas gali pasikeisti į gerąją pusę.

Šiandien Dievas ieško vyrų. Vyrų, kurie ne tik eitų į bažnyčią, bet ir darytų daugiau. Jis ieško vyrų, kurie paklus Jo valdžiai savo gyvenime. Kai tampame nepriklausomi nuo Dievo, tampame savo pačių karaliais. Kai tampame savo pačių karaliais, tampame visagalio Dievo konkurentais savo gyvenime. Dievas mus kviečia būti Jo karalystės žmonėmis čia, žemėje. Vyrais, kurie leis jų širdyse viešpatauti Dievo valdžiai, o ne savo norams ir valiai. Vyrų, kurie supranta, kad Dievo keliai yra geresni ir svarbesni už mūsų pačių kelius. Vyrų, kurie sakys, kad Dievas turi lemiamą žodį dėl visko mano gyvenime – Dievas šiandien ieško dievobaimingų vyrų.

Pradžios knygoje skaitome: *Viešpats Dievas įsakė žmogui: „Nuo kiekvieno sodo medžio tau leista valgyti, bet nuo medžio pažinimo gero ir blogo nevalgyk, nes tą dieną, kurią valgysi jo vaisių, tikrai mirsi“.* (Pradžios 2, 16–17)

Kodėl Dievas apribojo Adomą, pasakė, jog jis gali valgyti nuo visų medžių, išskyrus vieną? Kad kiekvieną kartą, praeidamas pro tą medį, jis prisimintų, jog nėra kūrėjas ir karalius. Kad jis nėra valdovas. Dievas norėjo, kad jis žinotų ir suprastų, jog turi daug laisvės, bet ne jis vadovauja – Dievas vadovauja! Dievas norėjo jam priminti, kad visomis sodo laisvėmis jis gali mėgautis tik tada, kai savo gyvenime paklūsta Jo valdžiai.

Tad kokio vyro šiandien ieško Dievas? Tokio, kuris leistų Dievo valdžiai viešpatauti jo širdyje ir visiškai atsiduotų Jam kaip gyvenimo Viešpačiui. Tokio, kuris supranta, kad Dievo keliai yra geresni ir svarbesni už jo paties. Tokio, kuris sakys: „Dėl visko mano gyvenime Dievas turi lemiamą žodį!“

Kristaus prisikėlimas –

vienas geriausiai patvirtintų įvykių istorijoje

Josh McDowell

„Daugiau negu dailidė“, „Nova vita“, 2001

...krikščionių tikėjimas – ne koks aklas, nemokšiškas, o veikiau supratingas tikėjimas. Jono evangelijos 8-ame skyriuje skaitome, kad Jėzus sakė: „Jūs pažinsite tiesą“, o ne priešingai. Kristaus paklausė: „Koks yra didžiausias įsakymas iš visų?“ Jis atsakė: „Mylėti Viešpatį savo Dievą visa širdimi ir visu protu“.

Daugelio žmonių bėda ta, kad jie, atrodo, apsiriboja širdimi. Faktai apie Kristų niekad nepasiekia jų proto. Mums duotas Šventosios Dvasios gaivinamas protas pažinti Dievą, kaip ir širdis Jį mylėti bei valia, kad Jį pasirinktume. Turime veikti visose trijose srityse, kad turėtume kuo geresnius tarpusavio santykius su Juo ir šlovintume Jį. Nežinau, kaip skaitytojas, bet mano širdis negali džiaugtis tuo, ką atmetė mano protas. Mano širdis ir protas buvo sukurti, kad darniai dirbtų kartu. Dėl to, kad pasitikėtum Kristumi kaip Gelbėtoju ir Viešpačiu, dar niekas nebuvo prašomas atlikti intelektualinę savižudybę.

[...]

Vienas Urugvajaus universiteto studentas man pasakė: „Profesoriau McDowell, kodėl negalite atmesti krikščionybės?“ Aš atsakiau: „Dėl paprastos priežasties. Nesugebu išsiskirti paviršutiniškai paaiškinęs vieną istorinį įvykį – Jėzaus Kristaus prisikėlimą“.

Daugiau kaip 700 valandų studijavęs šią temą ir nuodugnai tyręs jos pagrindus priėjau išvadą, kad Jėzaus Kristaus prisikėlimas yra arba ne-

doriausia, ydingiausia, beširdiškiausia apgaulė, kada nors įbrukta žmonėms, arba svarbiausias istorijos faktas.

Prisikėlimo problema klausimą „Ar krikščionybė pagrįsta?“ perkelia iš filosofijos srities ir paverčia jį istorijos klausimu. Ar krikščionybė turi istoriškai priimtina pagrindą? Ar pakanka turimų įrodymų tikėjimui prisikėlimu pagrįsti?

Kai kurie tiesiogiai su prisikėlimu susiję faktai yra šie: Jėzus Nazaretis, žydų pranašas, skelbė esąs žydų Rašte pranašautas Kristus (Mesijas), buvo suimtas, teisiamas kaip politinis nusikaltėlis ir nukryžiuotas. Praėjus trimis dienoms po Jo mirties ir palaidojimo, kelios prie Jo kapo nuėjusios moterys pamatė, kad kūno nėra. Jo mokiniai skelbė, kad Dievas prikėlęs Jį iš numirusių ir kad prieš pakildamas į dangų Jis keliskart jiems pasirodęs.

Šiuo pagrindu krikščionybė paplito po visą Romos imperiją, per amžius nuo to laiko darė ir tebedaro didžiulę įtaką žmonijai.

[...]

Profesorius Thomas Arnold, keturiolika metų dirbęs Regbio mokyklos direktoriumi,

įžymaus tritomio „Romos istorija“ („History of Rome“) autorius, Oksforde vadovavęs moderniosios istorijos katedrai, buvo gerai susipažinęs su įrodymų reikšme nustatant istorijos faktus. Jis teigė: „Daug metų aš studijuojau kitų epochų istoriją ir tiriui bei vertinu tu, kurie apie jas rašė, parodymus ir žmonijos istorijoje nežinau nė vieno fakto, kuris, sąžiningo tyrėjo supratimu, būtų įrodytas geresniais bei išsamesniais visokios rūšies įrodymais, kaip didysis ženklas, kurį Dievas davė mums – kad Kristus mirė ir vėl prisikėlė iš numirusių“.

Anglų mokslininkas Brooke Foss Westcott sakė: „Sudėjus visus įrodymus ne per stipru teigti, kad nė vienas istorinis įvykis nėra geriau ar įvairiapusiškiau patvirtintas kaip Kristaus prisikėlimas. Niekas, išskyrus iš anksto susidarytą prielaidą, kad jie turi būti netikri, negalėjo pakišti jo įrodymo nepakankamumo idėjos“.

Dr. Simon Greenleaf buvo vienas didžiausių teisės protų, kokius tik turime Amerikoje. Tai jis buvo įžymusis Teisės karališkasis profesorius Harvardo universitete, pakeitęs Aukščiausiojo teismo narį Joseph Story Danų teisės profeso-

Greenleaf daro išvadą, kad pagal teismines teisinių parodymų taisyklės Kristaus prisikėlimas – vienas geriausiai patvirtintų įvykių istorijoje.

riaus pareigose tame pačiame universitete. H. W. H. Knotts „Amerikiečių biografiniame žodyne“ („Dictionary of American Biography“) apie jį rašo: „Story ir Greenleaf pastangoms priskirtina tai, kad Harvardo teisės mokykla užėmė iškilią vietą tarp JAV teisės mokyklų“. Būdamas teisės profesorius Harvarde Greenleaf parašė knygą, kur tyrinėjo apaštalių liudijimo apie Kristaus prisikėlimą teisinę vertę. Jis pastebi, jog neįmanoma, kad apaštalai „galėjo taip atkakliai teigti tiesas, kurias skelbė, jei Jėzus iš tikrųjų būtų neprisikėlęs iš numirusių ir jie būtų nežinoję šio fakto taip pat tikrai, kaip kad žinojo bet kurį kitą faktą“. Greenleaf daro išvadą, kad pagal teismines teisinių parodymų taisyklės Kristaus prisikėlimas – vienas geriausiai patvirtintų įvykių istorijoje.

[...]

George Eldon Ladd daro išvadą: „Vienintelis racionalus šių istorinių faktų paaiškinimas – tai, kad Dievas prikėlė Jėzų kūno pavidale“. Šiandieninis tikintysis Jėzumi Kristumi, kaip ir

pirmieji krikščionys, gali būti visiškai įsitikinęs, jog jo tikėjimas pagrįstas ne mitu ar legenda, o svariu (solidžiu, patikimu) istoriniu faktu apie prisikėlusį Kristų ir tuščią kapą.

Svarbiausia, individualus tikintysis šiandien gali patirti prisikėlusio Kristaus galią savo gyvenime. Visų pirma jis gali sužinoti, kad jam atleistas jo nuodėmės.

Antra, jis gali būti tikras dėl amžino gyvenimo ir savo paties prisikėlimo iš kapo.

Trečia, jis gali būti išlaisvintas iš beprasmių ir tuščio gyvenimo ir perkeistas į naują žmogų Jėzuje Kristuje.

O koks jūsų vertinimas ir sprendimas? Ką manote apie tuščią kapą? Ištyręs įrodymus teisiniu požiūriu, lordas Darling, buvęs Anglijos Aukščiausiojo teismo pirmininkas, padarė išvadą, kad „yra tokia daugybė (triuškinančių) įrodymų, teigiamų ir neigiamų, faktinių ir netiesioginių, kad nė viena protinga žiuri pasaulyje negalėtų nepriimti sprendimo, kad prisikėlimo pasakojimas teisingas“.

Jaunuoli!

Perspauzdinta iš lietuviško savaitraščio „Šaltinis“ Nr. 3, 1928 m. sausio 20 d. Teksto kalba netaisyta.

Kovoje negali laimėti žmogus, kuris neapmąsto ir ateina be stipraus nusistatymo, išblyškusi veidu, suspaustomis lūpomis, negalėdamas pasakyti: „Žinau, ką turiu daryti.“ (O. S. Marden).

Jaunuoli, tu rengiesi gyvenimo kovą laimėti, rengiesi tikslą pasiekti, taigi ar gali tu pasakyti sau tvirtai: žinau, ką turiu daryti!

Tavo, jaunime, dabar pats pirmutinis siekis tapti savarankišku, gyventi savo jėgomis, trumpai, – tapti vyru. Ir dabar tu jau dažnai įsivaizduoji esąs vyru. Įsivaizduoji esąs kultūringu, tikru džentelmenu, keletą mandagumo etiketų žinodamas, gal ir „dumą“ užtraukdamas ir „burnelę“ išmesdamas. Tu, sakai, ir mylėti mokąs kaip vyras, jei komplimentų merginai prikalbi, ar panaudoji jos palankumą savo užgaidoms patenkinti. Tu „vyriškai“ vienu mostelėjimu griauti amžių tradicijas ir „vyriškai“ kimbi net prie religijos su kuria pirmiau nesi nuodugnau susipažinęs.

Pagalvok, jaunuoli, ar čia tikras vyriškumas? Ar tie tavo troškimai iš tikrųjų yra vyriški?

Žmonija siekia aukštos kultūros. Ir tu, jaunime, nori būti kultūringas. Bet kame tos kultūros esmė? Štai, kaip sako prof. S. Šalkauskis: „Kultūros esmėje išvengiama ne kas kita, kaip sėkminga kova su gyvuliu pačiame žmoguje. Ir iš tikrųjų, gyvulio suvaldymas savyje yra gal svarbiausia tikro kultūringumo sąlyga“. Tada tik tu būsi tikras vyras, kai pajėgsi tą savo vidinį gyvulį valdyti – kitaip, jei jis tave valdys, tu visada

pasiliksi vaiku, nors kažkaip norėtusi būti vyru, nors savo svajonėmis ir debesis siektum.

Taigi, jaunuoli, „būti vyru pirmiausia reiškia būtis savęs ponu“ (A. Liepinis).

Tu turi išlavinti savo jėgas – darbą taip suderinti, kad būtum visuomenei naudingas.

Tavo idealas turi būti skaistus, ne suterštos vaizduotės vaisius, protingas, apgalvotas. Taigi, jaunime, tu turi būti ir protingai subrendęs, ir intelektualiai, protiškai išsilavinęs.

Jaunuoli, norint būti „vyru“, tu turi būti dorovingas, nes vyras be dorovės – puvėsių, mėšlo kupeta. Be tvirtos valios ir būdo tu nebūsi dorovingas. Tu turi turėti tvirtą valią, kad galėtum tvirtai pasakyti: „Žinau, ką daryti, žinau, kas yra dorovinga, ir būsiu dorovingas. O tik tas „vyru“ gali būti vadinamas, kuris visame susivaldo ir duotąjį žodį ar sau, ar kitiems pilnai išpildo.

Jaunime, tu turi ir savo jausmus valdyti, ir būti jų „ponu“. Tavo jausmai turi būti kilnūs, gražūs. Tu turi būti tarsi graži gelė, maloniai, jaukiai artimui kvepėti. Turi suprasti artimo džiaugsmus ir kančias, ir visada rasti savo širdy malonių artimui atbalsių. Tada tik, jaunime, tu būsi gražus, ypač tada, kai tavo vyriškumas bus vainikuotas ir paremtas sąmoningos religijos jėga.

Tokiomis ypatybėmis tik tikrasis „vyriškumas“ pasireiškia ir tik tokio, skaistusis jaunime, tu privalai siekti.

Brangus jaunime, pasiryšk būti vyru tikrąja šio žodžio prasme. Tada mūsų tėvynė tikrai bus didvyrių žemė!

Iniciacija – tapti tikru vyru

Artūras Rulinskas

Vilniaus laisvųjų krikščionių bažnyčios pastorius

Augdamas nieko nežinojau apie virsmą, kada tampama vyru. Mano bendraamžiai manė, kad vyru tampama tada, kada pradeda rūkyti, vartoti alkoholį arba išmoksta muštis. Buvo dar vienas populiarus įšventinimas į vyrus – tikru vyru tapdavai sugrįžęs iš sovietų kariuomenės, kur tekdavo iškęsti patyčias ir smurtą. Dėl šios priežasties pasidalinsiu keliais pastebėjimais, būdingais daugeliui senųjų kultūrų, apie tai, ką reiškia tapti vyru.

Vaikus auklėk teisingai

Savo vaikams trokštame lengvo gyvenimo, kad jūra būtų iki kelių, o dangus – iki pažastų. Tėvai neriasi iš kailio, kad tik atžala augtų kuo švelniau, susidurtų su kuo mažiau iššūkių, nežinotų, kas yra šaltis, ką reiškia susitrenkti ar pavargti. Netgi populiarinamas požiūris, kad vaikams negalima sakyti „ne“, kad iš tėvų jie nepatirtų traumuojančių prieštaravimų. Mat vaikas augdamas pats išmoks atskirti gera nuo bloga, ir, žinoma, rinksis tik tai, kas yra gera.

Būti vyrais sunku, nes jiems tenka didelė atsakomybių našta. Savo vaikus nuo mažumės mokydami atsakomybės mes, tėvai, ruošiame juos nelengvam gyvenimui.

Gerbkitus žmones, išmok nuolankumo

Įšventinimo į vyrus procese formuojantis charakteriui vyriškumą išryškina du esminiai bruožai – pagarba ir nuolankumas. Jiems priešingi bruožai yra panieka ir išdidumas. Iš tiesų nemažai vyrų, į kitus žvelgiančių su panieka, patys yra išdidūs. Dažniausiai tai saviuoklos būdu užaugę vyrai, labiau klausę savo vidinių impulsų, o ne perėję sunkų vyriškėjimo procesą.

Tapti vyru reiškia išmokti gerbti kitus žmones, o tam pasitarnaus gyvenimo patirties turintys vyrai mokytojai. Vaikiniai išmoksta rodyti pagarbą ir nuolankumą ne perskaitę vieną ar kitą skyrių iš vadovėlio, bet stebėdami kitus vyrus ir klausydami jų patarimų, matydami jų

gyvenimo vaisius. Žmones gerbiame ne dėl to, ką jie turi ir ką jie gali, o dėl to, kas jie yra. Žmogaus vertė kyla iš Dievo, tačiau žmogus savo vertę kelia pasirinkdamas gyvenimo kelią, kuris nėra lengvas, bet vertingas. Apaštalas Paulius, mokydamas Tesalonikų tikinčiuosius, rašė: *jūs turite tapti verti Dievo karalystės, dėl kurios kenčiate* (2 Tesaloniečiams 1, 5). Pauliaus žodžiai *turite tapti verti* mums kalba, jog vyras gali ir privalo save ugdyti, stiprinti, brandinti. Tad vertingiau eiti tokiu gyvenimo keliu, kuriame pats gal nesulauksi didelės žmonių pagarbos, bet sutiksi tuos, kuriuos reikia gerbti, kad ir pačius menkiausius, silpniausius, ir jiems galėsi padėti, patarnauti.

Pripažink savo silpnumą ir bejėgiškumą

Dar vienas svarbus dalykas tampant vyru yra suprasti ir pripažinti, kad esi didžiausias ir svarbiausias. Šiame virsme vyrai keliauja per visus etapus – berniukas, jaunuolis, suaugęs, pagyvenęs ir senstantis vyras. Gyvenimo kontekste tas etapas, kai vyras stiprus ir jam nereikia pagalbos, yra gana trumpas. Dažnai sakau sau: man reikia kito vyro pagalbos, supratimo, stiprumo, atkaklumo, valios, savigarbos, ryžto...

Tai, kad esu silpnas ir bejėgis, man rodo dar vieną vyriškumo savybę – pripažinti, kad nelabai ką valdau. Mėginamas valdyti kitus patirsiu nereikalingą nusivylimą, po to – pyktį, o po to mano gyvenime atsiras ydų. Ugdant vy-

Savo vaikus nuo mažumės mokydami atsakomybės mes, tėvai, ruošiame juos nelengvam gyvenimui.

rišką charakterį verčiau siekti dorybių, o ne ydų. Tegul vyro charakteryje aukščiausias pozicijas užima Nuolankumas, Dosnumas, Tyrumas, Romumas, Meilumas, Saikingumas, Uolumas. Ir priešingai, susireikšminęs įgys tokių savybių kaip puikybė, gobšumas, gašlumas, rūstumas, pavydas, rajumas, tingumas – šitų dalykų geriau vengti.

Tai, ką valdau, turiu valdyti ne atmetinai, o rūpestingai. Savo silpnumo supratimas yra gera priežastis pasitikėjimui ugdyti. Suprasdamas, kada jam reikia nusilenkti, kada išsitiesti, kada patylėti, kada kalbėti, kada sunkiai ir kantriai dirbti, o kada nurimti, žmogus gali išgyventi net didžiausius sunkumus. Nuolankus žmogus pripažįsta ir įvertina, jis planuoja ne greitą rezultatą, o ilgą procesą. Apaštalas Paulius skųsdamasis Dievui apie savo bėdas ir silpnynes iš

Jo išgirdo atsakymą: *Mano galybė tampa tobula silpnume* (2 Korintiečiams 12, 10). Mąstydamas apie tai Paulius mums rašo: *aš mieliausiu noru girusi silpnumais, kad Kristaus galybė apsigyventų manyje* (2 Korintiečiams 12, 9).

Taigi vyro silpnumas ir bejėgiškumas anaip tol nėra nebranda, nemokėjimas, nežinojimas, blaškymasis, nuomonės neturėjimas, ištižimas ir pan. Tai tiesiog pripažinimas savo ribų ir galimybių, pripažinimas galios, valdžios ir autoriteto, kuris yra daug didingesnis už jį patį. Apaštalas Paulius visa tai apibendrina kalbėdamas apie Kristų: *Jis nėra silpnas prieš jus, bet galingas jumyse. Jis buvo nukryžiuotas dėl savo silpnumo, bet dabar jis gyvas Dievo galybe. Mes irgi silpni jame, bet jums gyvensime su juo Dievo galybe* (2 Korintiečiams 13, 4). Taigi labiau vyriška būti silpnam savyje, bet stipriam Dieve.

Tu esi didesnių dalykų dalis

Berniukas tampa vyru. Įvyksta tam tikra vyriškumo metamorfozė, kažkuo panaši į tai, kaip kirminas pavirsta drugeliu. Tačiau kai berniukai perauga ir lieka tik suaugusiais berniukais, yra apmaudu. Vyriškumas žlunga!

Mūsų gyvenimas neskirtas tam, kad jį pragyventume patys sau. Jis skirtas tam, kad išvelgtume, jog esame dalis bendruomenės ir visuomenės, kuri turi praeitį, dabartį ir ateitį.

Dievas žmogų sukūrė darbui, bendravimui, meilei ir garbinimui. Visi mes norime įgyti profesiją, turėti namus ir jais rūpintis, patirti džiaugsmo, gyventi prasmingai. Dirbti savo sode, rūpintis juo, sukurti savo šeimą, auginti palikuonis. O išverti sunkumus, perduoti įgautą ir įgytą patirtį savo palikuonims – tai vyriškumo bruožai.

Pabaigai

Šventajame Rašte sakoma: *... kad jūs mokėtumėte pasirinkti kas vertingiau...* (Filipiečiams 1, 10). Pirmiausia ir reikia pasirinkti tai, kas vertingiau, tai padės vyrui bręsti kaip sukurdamas Dievas buvo numatęs. Vyriškumui išsiugdyti reikia gyvenimo. Gera žinia ta, kad vyrui tapti vyru nereikia pinigų, daiktų, turtų, pažinčių, grožio. Vyrui reikia išminties, supratimo ir gerų vyrų kompanijos!

Berniukas tampa vyru. Įvyksta tam tikra vyriškumo metamorfozė, kažkuo panaši į tai, kaip kirminas pavirsta drugeliu.

Vyriškumo krizė:

kaip pasikeitė vyro įvaizdis Vakarų visuomenėje

Robertas Peteraitis ir DI ChatGPT

Vakarų visuomenėse tradiciniai vyriški bruožai, tokie kaip jėga, drąsa, tvirtumas ir nepriklausomybė, dažnai kritikuojami arba vaizduojami kaip neigiami bruožai, todėl tradicinis vyriškumas atmetamas. Kai kurie iš konkrečių vyriškumo bruožų, į kuriuos kėsiniasi, yra šie:

1. Tradicinė fizinio ir emocinio tvirtumo samprata dažnai kritikuojama kaip toksiška ar pasenusi.

2. Lyderystė ir valdžia – tradicinis vyriškumo, kaip lyderystės ir gebėjimo priimti sprendimus, supratimas visuomenėje dažnai kritikuojamas kaip despotiškas ir patriarchalinis.

3. Savidisciplina ir savikontrolė – visuomenėje labiau pripažįstama ir skatinama emocijų raiška, todėl abejojama emocinio santūrumo verte. Manoma, kad griežta savikontrolė ir savęs atsisakymas yra žalingi ir nereikalingi.

4. Atsakomybė ir patikimumas – keičiantis lyčių vaidmenims ir stiprėjant individualizmui, atsakomybės už savo veiksmus ir patikimumo idėja dažnai laikoma senamadiška. Kadangi

vis daugiau moterų pradeda dirbti, sumažėjo lūkesčiai, kad vyrai bus vieninteliai šeimos maitintojai.

Šie bruožai vakarų visuomenėje dažnai vaizduojami kaip toksiški ar žalingi, todėl kyla sumaištis ir tradicinio vyriškumo atmetimas. Vakarų visuomenėse tai dažnai vadinama „vyriškumo krize“. „Vyriškumo krizė“ – tai suvokiamas tradicinių vyriškų bruožų ir vertybių nykimas ir atitinkama sumaištis dėl to, ką reiškia būti vyru šiuolaikinėse Vakarų kultūrose. Šiai krizei būdingas tradicinio vyriškumo, kuris dažnai vaizduojamas kaip toksiškas ar žalingas, atmetimas ir aiškių gairių jauniems vyrams, ką reiškia būti vyru, trūkumas.

„Vyriškumo krizė“ dažnai siejama su daugeliu veiksnių, pavyzdžiui:

1. Besikeičiantys lyčių vaidmenys ir feminizmo įsigalėjimas.
2. Vyriškų dominuojančių pramonės šakų nuosmukis ir perėjimas prie labiau į paslaugas orientuotos ekonomikos.
3. Didesnis dėmesys emociniam intelektui ir tradicinio stoicizmo atsisakymas. (Stoicizmas – senovės Graikijoje ir Romoje atsiradęs filosofinis judėjimas, pabrėžiantis savikontrolės, racionalumo ir emocinio atsiribojimo svarbą. Stoicizmas moko, kad turėtume stengtis kontroliuoti savo emocijas ir reakcijas, o ne būti jų valdomi.)
4. Toksiško vyriškumo ir neigiamo vyrų vaizdavimo žiniasklaidoje plitimas.

„Vyriškumo krizė“ Vakarų visuomenėse taip pat susijusi su įvairiomis neigiamomis pasekmėmis, įskaitant padidėjusį depresijos, savižudybių ir piktnaudžiavimo narkotinėmis medžiagomis tarp vyrų skaičių. Kai kurie teigia, kad ši krizė kyla dėl **teigiamų pavyzdžių trūkumo** ir nesugebėjimo suteikti vyrams priemonių, kurių jiems reikia, kad galėtų klestėti šiuolaikiniame pasaulyje.

Teigiamų vyriškų vaidmenų modelių trūkumą gali lemti keletas veiksnių:

1. Šeimos struktūros. Šeimos struktūros pokyčiai, pavyzdžiui, skyrybų ir šeimų, kuriose

„Vyriškumo krizė“ – tai suvokiamas tradicinių vyriškų bruožų ir vertybių nykimas ir atitinkama sumaištis dėl to, ką reiškia būti vyru šiuolaikinėse Vakarų kultūrose.

gyvena tik vienas iš tėvų, skaičiaus didėjimas, gali lemti teigiamų vyriškų pavyzdžių trūkumą berniukams ir jaunuoliams.

2. Pokyčiai darbo vietoje. Dėl pokyčių darbo vietoje, įskaitant automatizaciją ir globalizaciją, sumažėjo tradicinių vyriškų darbų, todėl berniukams ir jaunuoliams gali būti sunkiau rasti teigiamų vyriškų pavyzdžių savo bendruomenėse.

3. Atstovavimas žiniasklaidoje. Žiniasklaida gali būti svarbi įtvirtinant neigiamus stereotipus apie vyrus ir vyriškumą, todėl berniukams ir jauniems vyrams gali būti sunkiau rasti teigiamų vyriškumo pavyzdžių.

4. Socialiniai ir kultūriniai pokyčiai. Socialiniai ir kultūriniai pokyčiai, tokie kaip feminizmo plitimas ir lyčių vaidmenų pokyčiai, gali sukelti painiavą ir konfliktą dėl to, ką reiškia būti vyru, ir lemti teigiamų vyriškų pavyzdžių trūkumą.

Vyriškumo pavyzdžiai Biblijoje

Manau, kad Biblijoje yra keletas teigiamų dievobaimingo vyriškumo pavyzdžių, kurie gali įkvėpti ir padrąsinti vyrus jų tikėjimo kelionėse. Keletą jų paminėsime:

1. Karalius Dovydas dažnai vadinamas „vyru pagal Dievo širdį“. Jis yra puikus pavyzdys vyro, kuris buvo ištikimas Dievui nepaisydamas savo trūkumų ir klaidų. Jis buvo karys, karalius, poetas, didžio tikėjimo ir drąsos žmogus.

2. Juozapas yra pavyzdys žmogaus, kuris liko ištikimas Dievui, nors buvo išduotas savo brolių ir kentėjo vergijoje bei kalėjime. Galiausiai jis tapo Egipto valdytoju ir pasinaudojo savo padėtimi, kad bado metu išgelbėtų savo šeimą.

3. Mozė buvo didžio tikėjimo ir drąsos vyras, kuris išvedė izraelitus iš Egipto vergijos ir ant Sinajaus kalno iš Dievo gavo dešimt Dievo įsakymų. Jis buvo stiprus lyderis, susidūręs su daugybe iššūkių ir atkakliai tikėjęs Dievu.

4. Paulius buvo didelio intelekto ir aistros žmogus, skleidęs Evangelijos žinią visame Viduržemio jūros regione. Jis taip pat buvo didžio tikėjimo ir nuolankumo žmogus, kuris pripažino savo silpnybes ir pasikloviė Dievo stiprybe.

5. Jėzus Kristus yra didžiausias dievobaimingo vyro pavyzdys, kuris gyveno be nuodėmės, mokė tiesos ir ja gyveno, mirė ant kryžiaus dėl visų žmonių išgelbėjimo ir prisikėlė iš numirusių. Savo mokymais, veiksmais ir auka Jis mums parodo, ką reiškia būti tikru Dievo žmogumi.

Tai tik keletas iš daugelio teigiamų dievobaimingo vyriškumo pavyzdžių, kuriuos galima rasti Biblijoje. Studijuodami šių ir kitų vyrų gyvenimus galime geriau suprasti, ką reiškia būti tikėjimo vyru ir kaip gyventi Dievui patinkančią gyvenimą.

Budėkite, tvirtai stovėkite tikėjime, elkitės vyriškai, būkite stiprūs! Viską, ką darote, darykite su meile. (1 Korintiečiams 16, 13–14)

O vyskupas privalo būti nepeiktinas, vienos žmonos vyras, santūrus, protingas, padorus, svetingas, sugebantis mokyti; ne girtuoklis, ne kivirčius, ne geidžiantis nešvaraus pelno, bet švelnus, nemėgstantis vaidytis, negodus pinigų, geras savo namų šeimininkas, turintis klusnius ir tikrai dorus vaikus. (1 Timotiejui 3, 2–4)

Ilga kelionė į save

Savo liudijimu apie tai, kaip pažino Dievą ir ką teko patirti šioje ieškojimų kelionėje, su skaitytojais dalijasi **Gediminas Kapustavičius**, Kauno „Kristaus Misijos“ baptistų bendruomenės pastorius.

Geras vaikas

Kiekviena gyvenimo kelionė susideda iš skirtingų etapų. Savo gyvenimo kelyje aptinku tris reikšmingus posūkius. Pirmasis etapas, apimantis vaikystę ir ankstyvosios brandos metus, galėtų būti charakterizuojamas teigiamais asmenybės bruožais ir pasiekimais: geras bei klusnus vaikas, gabus ir pažangus moksleivis, perspektyvus sportininkas. Ir iš tiesų, viskas ėjosi kaip „sviestu patepta“. Sėkmingai baigiau vidurinę mokyklą, įstojau į Kauno politechnikos institutą, greta puikiai klostėsi dviračių sportininko karjera, kuri tuo metu teikė man daugiausiai džiaugsmo ir vilčių. Gražus, nostalgiją keliantis laikotarpis, kurį primena išlikę nuotraukos, brandos atestatas, varžybų diplomai, medaliai, laikraščių antraštės, ir aišku, sukaupta tam tikra patirtis – gyvenimo pamokos.

Blogas geras vaikas

Antrasis etapas, trukęs apie dešimtmetį, visiškai kitoks: paženklintas nesėkmių ir atskleidžiantis neigiamas mano charakterio savybes – tamsiąją pusę. Jei pradiniam gyvenimo etape buvau geras jaunuolis, deja, vėliau manyje vis ryškiau ėmė skleistis blogas vyrukas. Lūžis įvyko tarnaujant Sovietų sąjungos kariuomenėje. Mama sakydavo, kad po tarnybos kariuomenėje grįžau tarsi „kitas“ žmogus. Nemanau, kad dėl visko kalta kariuomenė, tačiau ta aplinka leido atsiskleisti mano blogam būdui, kuris visada

tūnojo manyje, tiesiog palankiomis aplinkybėmis jo nesimatė. kažkas tiksliai pastebėjo: „sutikau pavojingą priešą, ir tas priešas esu aš“. Džinas buvo išleistas iš butelio ir sugriovė mano „gero vyruko“ įvaizdį. Mečiau mokslus institute, negrįžau į dviračių sportą, nors giliai širdyje norėjosi tęsti karjerą, pradėjau rūkyti, susidėjau su blogais draugais. Vis dažniau išgirsdavau tarsi vidinį širdies įspėjimą, kad keliauju klaidinga kryptimi – gyvenimas ritasi žemyn. Tas pats verdiktas nuskambėdavo ir iš artimų žmonių lūpų, kuriems, matyt, iš šalies dar geriau matėsi mano klystkeliai. Pykau ant jų ir ant savęs, buvo skaudu: „anksčiau buvau geras, o dabar, matai, jau blogas. Juk aš tas pats žmogus, tiesiog dabar man nesiseka“. Buvo akivaizdu, kad man kažko trūko. Bandžiau keistis, ieškoti savo kelio. Per mažiau nei 10 metų pakeičiau 11 darboviečių. Laikas bėgo, o aš vis blaškiausi. Buvau nusivylęs ir palūžęs. Atrodė, kad priėjau savotišką aklavietę. Nemačiau išeities ir prasmės.

Dievo vaikas

Trečiasis etapas arba lemtingas posūkis mano gyvenime prasidėjo 1996 metais. Tuo

metu gyvenau kartu su savo tėvu. Netikėtai jo kambaryje aptikau knygelę keistu pavadinimu „Dievo valia tau“. Ėmiau skaityti. Pirmajame skyriuje autorius aprašė savo gyvenimo istoriją, kuri, mano nuostabai, pasirodė kažkuo panaši į manąjį paiešką, nusivylimo ir nesėkmių ruožą, o svarbiausia, jis papasakojo, kaip asmeniškai pažino Kristų ir kaip Kristus pakeitė jo gyvenimą. Knygelėje buvo daug Šventojo Rašto citatų, kurios labai asmeniškai ir gyvai lietė mano širdį. Atrodė, lyg pats Kristus būtų šalia ir kalbėtusi su manimi. Tą akimirką labai aiškiai supratau, ko man trūko gyvenime, ir ko aš ieškojau, pats iki galo to nesuvokdamas. Man reikėjo Dievo! Ir Dievui reikėjo manęs. Supratau, kad Dievas mane myli ir ilgus metus kantriai beldėsi į mano širdį, o aš vis bėgau ir bėgau nuo Jo, kol atsidūriau savo nuodėmių ir klystkelių aklavietėje. Nejučia suklypau ant kelių, išpažinau savo kaltes ir patikėjau savo gyvenimo vairą į Kristaus rankas. Žinau, kad Viešpats man atleido ir nuo tos akimirkos ėmė nuostabiai darbuotis mano gyvenime: „Jei kas yra Kristuje, tas yra naujas kūrinys. Kas sena – praėjo, štai visa tapo nauja“ (2 Korintiečiams 5, 17). Mečiau rūkyti, netrukus išgaravo ir kiti žalingi įpročiai, įgijau naujų tikinčių draugų, vėl ėmiau studijuoti institute, tik šį kartą teologiją, atradau savo pašaukimą – tapau pastoriumi, sukūriau šeimą, drauge su žmona auginame tris vaikus. Gyvenimas tapo įdomus, kupinas prasmės ir vilties.

Ieškojau savęs, radau Dievą! Atradęs Dievą, atradau ir save, nes Jis buvo numatęs nuostabų planą mano gyvenimui: „Aš žinau, kokius sumanymus turiu dėl jūsų, – sako Viešpats. – Sumanymus jūsų gerovei, o ne nelaimėms, ir ateitį su viltimi.“ (Jeremijo 29, 11).

P. S. Nors antrasis gyvenimo etapas paženklintas nesėkmėmis ir klystkeliais, net ir šią dieną kai kuriuos savo poelgius gėda prisiminti, norėtusi išplėsti šį puslapį iš savo gyvenimo knygos, tačiau be jo nebūčiau suvokęs pačių svarbiausių dalykų: nesu geras žmogus, negaliu pats pasikeisti ir man verkiant reikia Dievo. „Ne sveikiesiems reikia gydytojo, bet ligoniams! Aš atėjau šaukti ne teisiųjų, bet nusidėjėlių atgailai.“ (Morkaus 2, 17)

Žodis šiai dienai

vyrams

Bob & Debby Gass

Kiekvienas vyras patirs kokią nors priespaudą, išmėginimą, priešiško ar kentėjimo. Iš tiesų, taip ir buvo žadėta. „Aš jums tai kalbėjau, kad manyje atrastumėte ramybę. Pasaulyje jūsų priespauda laukia, bet jūs būkite drąsūs: aš nugalėjau pasaulį“ (Jono 16, 33). Raštas mus moko, kad kentėjimai, išmėginimai ir sunkumai reikalingi, jei norime, kad įvyktų tikri mūsų charakterio, vertybių ir gyvenimo būdo pokyčiai.

Išlik ramus!

*[...] būk visame kame apdairus...
(2 Timotiejui 4, 5)*

Kartą viena moteris, atsisėdusi pailsėti, pastebėjo, kaip į namus išliaužė nedidelė juoda gyvačiukė ir palindo po sofa. Moteris mirtinai išsigando, pašoko ant kojų ir nudūmė į vonią, kur po dušu maudėsi jos vyras. Išgirdęs, kas nutiko, tas irgi kaip be galvos atskubėjo į kambarį, spėjęs tik liemenį apsijuosti rankšluosčiu. Pasičiupęs šluotą jos kotu pradėjo vyti gyvatę lauk. Sujudimo pažadintas iš miego pakirto jų šuo ir atėjo pažiūrėti, kas dedasi. Priėjęs šuo šalta nosimi bakstelėjo vyrui į kulnį. Tas, pamanęs, kad igėlė gyvatė, apalpo. Žmona, pagalvojusi, kad vyrą ištiko širdies smūgis, pasileido tekina į visai netoliese buvusią ligoninę. Atvykę sanitarai paguldė vyriškį ant neštuvų ir jau rengėsi išvežti, kai staiga iš po sofos iššliaužė gyvatė. Vienas iš sanitarų taip persigando, kad paleido neštuvų rankenas. Krentant nuo jų pacientui lūžo koja. Matydama lūžusią vyro koją moteris susmuko vietoje. Tuo tarpu gyvatė tyliai iššliaužė laukan...

Sena afrikiečių patarlė skelbia: „Yra keturiasdešimt beprotybės rūšių, o sveiko proto – tik viena rūšis.“ Elgdamasis impulsyviai greičiausiai savo padėtį tik pabloginsi. Stenkis nepasiduoti panikai ir išlikti ramus. Kreipkis į Dievą prašy-

damas išminties ir pagalbos net ir paprasčiausiuose dalykuose.

Viešpatie, kreipiu žvilgsnį į Tave ir prašau, kad tas skubėjimas, impulsyvumas, neapdairumas, blaivaus proto praradimas, nesutrukdytų blaiviai mąstyti, kad galėčiau nepasiduoti panikai ir išlikti ramus.

Išmok būti patenkintas

*[...] išmoku būti patenkintas savo būkle.
(Filipiečiams 4, 1)*

Šaunu, jei esi užsibrėžęs tikslą augti asmeniškai ir daug pasiekti gyvenime. Tai išties puikūs siekiai! Bet kai užsigėidi to, kas priklauso kitam, arba įsinori būti toks, kaip kitas asmuo, įkeli koją į teritoriją, į kurią Šventasis Raštas žengti draudžia.

„Patenkintas“ nereiškia „pernelyg patenkintas tu, kas pasiekta; nusiraminęs“. Patenkintas žmogus tvirtai žino, giliai tiki, kad Dievas gali patenkinti kiekvieną jo poreikį. Giliai įsisavinus šią tiesą nebereikia geisti to, kas priklauso kitam: ar tai būtų turtas, ar postas, ar asmeninės savybės. Žmogus suvokia, kad visko, ką šiuo metu turi, ir viso, kas šiandien yra, Dievo rankose daugiau nei pakanka. Kad ir ką tau reikėtų padaryti, norint įgyvendinti Dievo valią, tu tai padarysi, tik ne savo jėga, o galia Kristaus, gyve-

nančio tavyje. Geisti kito gėrybių žmogui natūralu, o štai atrasti pasitenkinimą reikia išmokti.

Dėkoju Tau, Dieve, už Tavo veikimą mano gyvenime. Tavo palaiminimų yra daugiau, nei galiu suskaičiuoti. Tu patenkini visus mano poreikius, turi išeitį iš visų sunkumų! Aš visa galiu Kristuje!

Išmok teisingai mąstyti

Teisiųjų užmojai teisingi... (Patarlių 12, 5)

Protas gali veikti tavo naudai arba krėsti pokštus. Kai veikia tavo naudai, padeda išlikti pozityviam, siekti užsibrėžtų tikslų ir džiaugtis kiekviena diena. Bet kai pradeda krėsti pokštus prieš tave, ima stabdyti, sukliudyti galvoje negatyvias mintis, kurios numuša ūpą ir kliudo gyventi. Išmokyk protą veikti tavo naudai, o ne prieš tave.

Visų pirma labai svarbu priimti sąmoningą sprendimą pradėti mąstyti pozityviai – remtis ne baime, o tikėjimu. Žinoma, toks įprotis nesusiformuos pernakt, tam reikia laiko. Bet ryžtingai priimk sprendimą, uoliai siek tikslo ir su Dievo pagalba smegenų darbas taps galinga pozityvia jėga tavo gyvenime.

Dr. Caroline Leaf, kognityvinio neuromokslo specialistė, teigia, kad smegenys užauga per aštuoniolika metų, o paskui visą gyvenimą bręsta. Nepraleisk šio fakto pro ausis. Tau gimus visi

Išlik susitelkęs

[...] kurie gyvena pagal Dvasią [rūpinasi] Dvasios reikalais. (Romiečiams 8, 5)

Norėdamas tapti tokiu žmogumi, kokį tavo numatė Dievas, turi rūpintis ir mąstyti apie de-ramus dalykus. Galbūt sakai: „Ak, jei tik mano aplinkybės būtų kitokios.“ Tačiau tavo gyvenimo kokybę lemia ne aplinkybės, o tai, ką apie jas mąstai.

Štai poetas Frederickas Langbridge rašo: „Du žmonės pro grotas į lauką žiūrėjo: vienas aplink matė tik purvą, o kitam žvaigždės spindėjo.“ Abu pateko į tokią pačią situaciją, skyrėsi tik jų požiūriai. Vienas ieškojo grožio ir jį rado. Kitas mintis sutelkė į bjaurastį ir ją surado. Kaip čia taip yra?

Gyvenimo aplinkybės sukelia tam tikrų emocijų. O kaip pakeisti emocijas, kai jautiesi bejėgis prieš žmones ar aplinkybes? Keisk savo mintis apie tai! Tikras pokytis visuomet prasideda galvoje, nuo minties. Biblija sako: „[...] nes kaip jis galvoja savo širdyje, toks jis ir yra“ (Patarlių 23, 7, K. Burbulio vert.). Tavo mąstymas neišvengiamai atspindi tavo gyvenseną. Jei nori tapti tuo, kuo Dievo lemta, pasirūpink, kad tavo galvoje suktųsi kilnios, geros, didingos mintys! Gražiai mąstysi, gražiai gyvensi. Jei sakai: „Bet aš negaliu. Nemoku mąstyti kitaip. Kaip man pakreipti tas mintis kita vaga?“ Tuomet pasikeiskite, atnaujindami savo mąstymą, kad galėtumėte suvokti Dievo valią (Romiečiams 12, 2).

Leisk Dievui perkeisti tave, padaryti nauju žmogumi pirmiausia apvalant ir perkeičiant tavo mąstymą. Dievo Žodis įkvepia tikėjimo ir išstumia baime, suteikia užtikrintumo ir gesina slegiantį susirūpinimą, dovanoja džiaugsmo, išvaduoja iš negatyvizmo. Kai pradedi „rūpintis Dvasios reikalais“, gyvenimas pradeda keistis į gera.

Ateik, Viešpatie, į mano mąstymą ir išrėk visas piktžoles, atnaujink mano protą, kad mąstyčiau ir gyvenčiau Dvasia.

Užsisakykite šiuos kasdienius nemokamus skaitinius internetu <https://dienos.skaitiniai.lt/>

organai tavo kūne jau buvo susiformavę ir augo kartu su tavimi. Smegenys ypatingos tuo, kad galutinai susiformuoja per 25-erius metus, o paskui toliau bręsta iki pat mirties dienos. O tai reiškia, kad ir kokio amžiaus būtum, tavo smegenys toliau patiria brandos procesą. Vadinasi, tau nebūtina užsiciklinti sename ar neteisingame mąstyme. Mąstymas gali augti, bręsti ir tobulėti. Biblijoje skaitome, kad „teisiųjų užmojai yra teisingi“.

Visagalis Dieve, padėk man išmokti teisingai mąstyti, nukreipti savo mintis pagal Tavo Žodį, padėk man tobulinti savo mąstymą pagal Tavo valią, kad mintys tekėtų teigiama linkme. Ačiū Tau!

Linus Poniškaitis**UŽ KRYŽIŲ...**

Už kryžių, Viešpatie, dėkoju ir siaurą akmenuotą kelią, kur klupdamas krentu ir stoju, ir nors rankas ir koja gelia –

aš kabinuos į Tavo kryžių, kurį iš meilės dovanoji, kad eidamas aš nepaslyščiau, Tu paremi pečiu savuoju

ir pakeli kiekvieną kartą, kai parkrentu į dulkes kelio, ir drąsini Žodžiu išartu, kad mylima esu avelė,

ir mokai Tu mane pamilti tą siaurą akmenuotą kelią, kai dovanojėš naują viltį, neleidi nusimint avelėi –

vėl priglaudi kartu su kryžium arčiau širdies ant savo rankų, kad kelią iš aukščiau matyčiau ir žvelgčiau ne žemyn – į dangų...

Todėl už kryžių Tau dėkoju, kurį kvieti priimt kasdieną, kad eičiau aš keliu siauruoju, mylėdamas Tave tik vieną.

TIK VIENAS ŽINGSNIS

Iki Tavęs – tik vienas žingsnis kelio, o koks jis ilgas! – taip Tavęs ilgiuos... Ištuštinta širdim nuo vienumos seniai kely esu – tik dar labiau sušalęs be Tavo meilės – Tavo Artumos –

tos Artumos, kurioj sutirpsta ledas, žingsnius tiek metų kaustęs link Tavęs – tik Tu žinai, giliai širdy kas mano dedas, vien tu užpildyt ją gali ir vėl atradęs – padėk man, Viešpatie, vilties tik neprarast

ir nukeliauti dar tą vieną žingsnį, kur liko iki Tavo Artumos – ten apsuptas jos stebuklingos šilumos, sutirpęs tik nuo vieno Tavo žvilgsnio, aš gyvas likčiau Tavo, Viešpatie, Namuos...

Panašus į tikrą vyrą

Vitalijus Beconis

Tikriausiai esate girdėję tokių pastabų, ypač iš suaugusių vyrų savo sūnums: būk vyras, elkis kaip tikras vyras, arba dar kitaip – tikri vyrai niekada neverkia. Esu girdėjęs tai ir iš savo tėčio lūpų. Man visada norėjosi būti panašiam į tikrą vyrą.

Kai raginama būti tikru vyru, susiduriame su visuomenėje nusistovėjusia nuomone: iškęsk sunkumus ir skausmą, elkis sąžiningai ir garbingai, būk drąsus, nebijok, ištesėk pažadus ir t. t. Tai yra siejama su tam tikromis moralės ir vertybinėmis nuostatomis. Dažnai tai siejama su vyro fizinėmis ir charakterio savybėmis.

Kai tapau krikščioniu, skaitydamas Šventąjį Raštą supratau, kad visas tikrai vyriškas savybes turi mūsų Kūrėjas. Pradžios knygoje mes skaitome: *Dievas tarė: „Padarykime žmogų pagal mūsų atvaizdą ir panašumą* (Pradžios 1, 26). Kaip Dievo kūriniai, mes visi, tiek vyrai, tiek moterys, turime šias nuostabias Dievo savybes, tačiau žmogaus nuopuolis ir per tai atsiradusi nuodėmė viską iškreipė. Gerus dalykus trokštame pavesti tik savo šlovei, o ne mūsų Kūrėjui.

Būdamas paauglys visada žavėjausi kariais. Man tai buvo vyriškumo pavyzdys. Kariai man visada asocijavosi su drąsa, jėgos ir valios stiprybe, išterme, garbe ir kilnumu. Sakoma, jog kariuo-

menė yra vyriškumo mokykla. Taigi kaip svajoju, taip ir įvyko. Lietuvos kariuomenėje tarnauju ir dirbu nuo 1994 m. Teko garbė būti vienu iš pirmųjų atkurtos nepriklausomos Lietuvos kariuomenės šauktiniu kariu. Tarnybos metu treniravomės būti fiziškai ištvermingi, atsparūs sunkumams, būti garbingi ir sąžiningi, mylėti savo šalį – būti tikrais kariais ir būti tikrais vyrais. Ar aš juo tapau?

Jeigu žvelgčiau vien tik į šias fizines ir charakterio savybes, savo bičiulių ir artimųjų akyse tikriausiai tapau. Tačiau manau, jog yra kažkas daugiau. Tapti tikru vyru reiškia atspindėti patį Kristų. Mūsų Gelbėtojas Jėzus Kristus, iš savo didžios meilės ir laisvos valios iškentęs paniekimą, būdamas drąsus, elgdamasis kilniai ir ištikimai, nugalėjo mirtį, pasielgdamas tikrai vyriškai.

Kitas vyriškumo aspektas, kuriuo žaviuosiu ir stengiuosi taip elgtis, yra ištikimybė. Tai ištikimybė savo įsitikinimams, savo darbui, savo priesaikoms, ištikimybė savo žmonai, ištikimy-

bė savo tėvynei ir kt. Iš Šventojo Rašto žinome, jog Dievas yra ištikimas. Jis buvo ištikimas laikydamasis savo sandoros su žydu tauta. Jis yra ištikimas ir šiandien vesdamas mus išganymo keliu. Raštas sako, kad Jis ištikimas per amžius (Psalmių 146, 6). Ištikime save, ar mes laikomės priesaikų, ar esame ištikimi Dievui, savo bendruomenei, savo įsitikinimams.

Gyvenime mes patiriame vienokių ar kitokių išbandymų, kuriuose pamatome savo širdį lyg veidrodyje. *Kaip vanduo atspindi veidą, taip žmogaus širdis atspindi žmogų* (Patarlių 27, 19). Savo širdies nuostatą mes galime pamatyti tik tada, kai susiduriame su sunkumais.

Aptariau tik mažą dalelę to, kiek man pačiam pavyko suvokti, kas iš tikrųjų yra vyriškumas ir ką ši sąvoka reiškia. Apaštalas Paulius mus ragina iškęsti sunkumus kaip geriems Kristaus Jėzaus kariams (2 Timotiejui 2, 3). Sunkumai, Kristus ir karys. Tai man asocijuojasi su tikru vyriškumu.

Tapti tikru vyru
reiškia atspindėti
patį Kristų.

Kaip susitaikyti su Dievu?

Viešpaties meilė mums pasirodė Jėzaus Kristaus atėjimu į šį pasaulį, Jo gyvenimu tarp žmonių, mirtimi ant kryžiaus ir prisikėlimu iš mirusiųjų. Kristaus mirtimi Dievas siūlo tau nuodėmių atleidimą, Jo prisikėlimu – amžinojo gyvenimo dovaną. Tau tereikia ją priimti. Nuoširdžiai patikėk, kad Jėzus Kristus mirė už tave ir prisikėlė, kad suteiktų tau nuodėmių atleidimą ir amžinąjį gyvenimą.

Priimk Jėzų Kristų į savo širdį dabar. Gali pakviesti Jėzų ateiti į tavo gyvenimą meldamasis tokia malda:

Viešpatie Jėzau, aš pripažįstu, kad esu nusidėjęs ir man reikia Tavo atleidimo. Aš tikiu, kad Tu mirei ant kryžiaus, praliedamas savo brangų kraują dėl mano padarytų nuodėmių. Tikiu, kad prisikėlei iš mirusiųjų ir šiandien esi gyvas. Atleisk, Viešpatie, visas mano nuodėmes ir nuplauk jas savo šventuoju krauju. Ateik į mano širdį ir į mano gyvenimą. Priimu Tavo amžinojo gyvenimo dovaną ir savo širdimi tikėdamas, lūpomis išpažįstu Tave savo sielos Gelbėtoju ir gyvenimo Viešpačiu. Amen.

Jeigu meldeisi šia malda nuoširdžiai, visu protu, visa širdimi ir visa savo esybe tikėdamas tuo, gali būti tikras, kad Jėzus atėjo į tavo širdį ir tapo tavo gyvenimo Viešpačiu.

Malonūs skaitytojai,

kviečiame Jus 2023 metams prenumeruoti žurnalus „Gyvieji Šaltiniai“, „Vera i Žizn“, „Tropinka“ internetu tik per **www.post.lt** nurodytas prenumeratos svetaines

Visų žurnalų metinė prenumeratos kaina – 15 eurų.

Prenumeruoti galima kiekvieną žurnalą atskirai.

Leidiniai išleidžiami:

„Gyvieji šaltiniai“ – 4 kartus per metus,
„Vera i Žizn“ bei „Tropinka“ – 6 kartus per metus.

Leidinių indeksai:

„Gyvieji Šaltiniai“ 5397,
„Vera i Žizn“ 5398,
„Tropinka“ 5399.

Ačiū, kad skaitote mūsų leidinius!

Žurnalus galite prenumeruoti internetinėje svetainėje **www.prenumeruok.lt**, **www.km.lt** bei mūsų redakcijoje, adresu: Pylimo g. 20-10, LT-01118, Vilnius

Knygų galite įsigyti mūsų raštinėje arba internetu **www.km.lt**

kviečiame prenumeruoti „Vakaro žvaigždėlę“ 2023 metams!

Užsiprenumeruoti leidinį galite:

- parašydami mums laiškutį el. paštu **prenumerata@zvaigzdele.lt**;
- internetiniuose puslapiuose: **www.km.lt**, **www.prenumerata.lt** ir **www.prenumeruok.lt**;
- kiekviename Lietuvos pašto skyriuje.

PRENUMERATOS KAINA METAMS – 16 EUR.

gyvieji šaltiniai

Žurnalo „Gyvieji šaltiniai“ leidyba vykdoma rėmėjų aukų dėka.

Dėkojame Jums ir kreipiamės, prašydami skirti mūsų fondui

1,2 proc.
gyventojų pajamų mokesčio.

Prašome Jūsų užpildyti formą įrašant misionieriško labdaros fondo „Šviesa Rytuose“ duomenis internetu **www.vmi.lt** iki gegužės 1 d.

Įmonės kodas 292014790

FM **RADIJAS GYVENIMUI** **www.xfm.lt**

104.7 | 88.1 | 91.4 | 102.1 | 106.9 | 106.1 | 88.5

VILNIUS | KAUNAS | KLAIPĖDA | ŠIAULIAI | PANEVĖŽYS | KĖDAINIAI | BIRŽAI

km.lt

ieškauDievo.lt

Budėkite, tvirtai
blaiškykitės tikėjimo,
elkitės vyriškai, būkite
stiprūs!
– *1 Korintiečiams 16, 13*

Dievas naudoja geismą, kad
paskatintų vyrus vesti, ambicijas –
užimti pareigas, godumą – užsidirbti, o
baimę – tikėti. Dievas vedė mane kaip
seną aklą ožį.
– *Martin Luther*

Vyriškumas ir
panašumas į
Kristų yra sinonimai.
– *Edwin Louis Cole*

Vyriškumo aukštumą sieki tada,
kai ieškai Dievo gelmių.
– *Edwin Louis Cole*

Šiuolaikinėje
technoindustrinėje kultūroje
galima pereiti iš kūdikystės
į senatvę taip ir nesiekus
vyriškumo.
– *Edward Abbey*

Dar gerokai prieš istorijos
pradžią mes, vyrai,
susirinkdavome atskirai nuo
moterų ir darydavome įvairius
dalykus. Mes turėjome tam laiko.
– *C. S. Lewis*

Apie vyro didybę galima
aspręsti iš to, kas jį supykdo.
– *Abraham Lincoln*

Vyriškumas yra vaikystės
narcisizmo nugalėjimas.
– *David Gilmore*

Vyriškumas yra rizikingas
ir sunkiai pasiekiamas. Jis
pasiekiamas sukilus prieš moterį
ir patvirtinamas tik kitų vyrų.
Vyriškumas, privestas link jautrumo,
nėra joks vyriškumas.
– *Camille Paglia*

ISSN 1822-9336

gyvieji šaltiniai
www.gyviejisaltiniai.lt